A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2020. június 11.*

„Előzetes döntéshozatal – EUMSZ 49. és EUMSZ 63. cikk – A letelepedés szabadsága és a tőke szabad mozgása – 2006/123/EK irányelv – Mezőgazdasági földterületek gazdálkodás céljából történő megszerzése Lettországban – Előzetes engedélyezési rendszer a jogi személyek számára – Kizárólag a más tagállam állampolgárainak irányítása alatt álló vagy ilyenek által képviselt jogi személyekre alkalmazandó különös feltételek – Lakóhelyre és a Lett Köztársaság hivatalos nyelvének ismeretére vonatkozó követelmény – Az állampolgárság alapján történő közvetlen hátrányos megkülönböztetés”

A C-206/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu namsnak (a körzeti közigazgatási bíróság Rigában eljáró kollégiuma, Lettország) a Bírósághoz 2019. március 5-én érkezett, 2019. február 28-i határozatával terjesztett elő

a **„KOB” SIA**

és

a **Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: M. Safjan tanácselnök, J.-C. Bonichot, az első tanács elnöke (előadó) és C. Toader bíró,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a „KOB” SIA képviseletében A. Blūmiņš advokāts,

– a lett kormány képviseletében kezdetben: V. Kalniņa és I. Kucina, később: V. Kalniņa, meghatalmazotti minőségben,

– a svéd kormány képviseletében kezdetben: A. Falk, J. Lundberg, C. Meyer-Seitz, H. Shev és H. Eklinder, később: C. Meyer-Seitz, H. Shev és H. Eklinder, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: lett.

– az Európai Bizottság képviseletében L. Armati, I. Rubene és L. Malferrari, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 18., EUMSZ 49., EUMSZ 63. és EUMSZ 345. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a lettországi székhelyű gazdasági társaság, a „KOB” SIA és a Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija (Madona önkormányzatának közigazgatási fellebbviteli bizottsága, Lettország) között az utóbbi által hozott, a KOB mezőgazdasági földterület megszerzésére irányuló kérelmét elutasító határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 36. o.; helyesbítés HL 2014. L 287., 33. o.) 1. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Ez az irányelv általános rendelkezéseket állapít meg a szolgáltatók letelepedési szabadságának gyakorlása és a szolgáltatások szabad mozgásának megkönnyítése érdekében, a szolgáltatások magas színvonalának megőrzése mellett.”

4 Ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdése a következőkről rendelkezik:

„Ez az irányelv a Közösség valamely tagállamában letelepedett szolgáltatók által nyújtott szolgáltatásokra alkalmazandó.”

5 A szóban forgó irányelv 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

5. »letelepedés«: a Szerződés 43. cikke szerinti valamely gazdasági tevékenységnek a szolgáltató általi, határozatlan ideig tartó, a szolgáltatásnyújtás tényleges helyét képező, állandó infrastruktúrán keresztül történő tényleges végzése;

6. »engedélyezési rendszer«: bármely eljárás, amely alapján a szolgáltatónak vagy a szolgáltatás igénybevevőjének ténylegesen lépéseket kell tennie azért, hogy az illetékes hatóságtól a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságra vagy annak gyakorlására vonatkozóan formális vagy közvetett határozatot szerezzen;

[…]”

6 Ugyanezen irányelv „Engedélyezési rendszerek” című 9. cikke (1) bekezdésében az alábbiakat írja elő:

„A tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását nem kötik engedélyezési rendszerhez, kivéve az alábbi feltételek teljesülése esetén:

a) az engedélyezési rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést az érintett szolgáltatóval szemben;

[…]”

7 A 2006/123 irányelv 10. cikkének szövege a következő:

„(1) Az engedélyezési rendszereknek olyan feltételeken kell alapulniuk, amelyek megakadályozzák az illetékes hatóságokat abban, hogy vizsgálati jogkörüket önkényesen alkalmazzák.

(2) Az (1) bekezdésben említett feltételek:

a) megkülönböztetésmentesek;

[…]”

8 Ezen irányelv „Tiltott követelmények” című 14. cikke a következőket írja elő:

„A tagállamok területükön a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot vagy annak gyakorlását nem köthetik az alábbi feltételek bármelyikének való megfeleléshez:

1. közvetve vagy közvetlenül az állampolgárságon vagy társaságok esetében a létesítő okirat szerinti székhely helyén alapuló megkülönböztető követelmények, beleértve különösen az alábbiakat:

   […]

   b) olyan követelmény, hogy a szolgáltatónak, alkalmazottainak, a társaság tulajdonosainak vagy a szolgáltató igazgatósági vagy felügyelő testületei tagjainak az adott állam területén lakóhellyel kell rendelkezniük;

[…]”

A lett jog

9 A „Par zemes privatizāciju lauku apvidos” (a termőföld privatizációjáról szóló törvény, *Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs*, 1992, 32–34. sz.) $28^{1.\ \text{cikk}}$e első bekezdésének 2. pontja előírja, hogy a jogi személyek „mezőgazdasági földterületek és olyan földterületek tulajdonjogát, amelyeknél a földhasználat fő kategóriája a mezőgazdasági művelést célzó használat […], továbbá ilyen földterületek tulajdoni hányadát is megszerezhetik […], [feltéve, hogy] […] eleget tesznek az alább felsorolt valamennyi feltételnek:

[…]

b) írásban igazolniuk kell, hogy – ha a földterületek az előző évben vagy a tárgyévben közvetlen kifizetések tárgyát képezték – a mezőgazdasági művelést célzó földhasználat a megszerzéstől számított egy éven belül folyamatos művelés biztosítása mellett megkezdődik, ha pedig a földterületek az előző évben vagy a tárgyévben nem képezték közvetlen kifizetések tárgyát, [a földhasználat] három éven belül folyamatos művelés biztosítása mellett megkezdődik;

[…]

f) amennyiben az a tag vagy tagok, aki vagy akik együttesen a társaság tőkéjének több mint felével és szavazati joggal rendelkeznek, illetve a társaság képviseletére jogosult személyek az Európai Unió, az Európai Gazdasági Térség valamely más tagállamának vagy a Svájci Államszövetség állampolgára(i), [e személyeknek] rendelkezniük kell az uniós polgárként történő bejelentkezésről szóló igazolással és a hivatalos nyelv legalább B2-es szintnek megfelelő ismeretét igazoló okirattal.”

10 A 2011. augusztus 30-i Ministru kabineta noteikumi Nr. 675 „Kārtība, kādā Savienības pilsoņi un viņu ģimenes locekļi ieceļo un uzturas Latvijas Republikā” (az uniós polgároknak és családtagjaiknak a Lett Köztársaságba való belépésére és tartózkodására vonatkozó eljárásokról szóló, 675. sz. minisztertanácsi rendelet; *Latvijas Vēstnesis*, 2011., 141. sz.) 25. cikke szerint, ha az európai uniós polgár a belépése napjától számítva három hónapot meghaladóan kíván tartózkodni Lettországban, be kell jelentkeznie az bevándorlási és állampolgársági ügyekkel foglalkozó hivatalnál (Lettország), és meg kell szereznie a bejelentkezésről szóló igazolást.

11 A Lett Köztársaság hivatalos nyelve ismeretének igazolásával kapcsolatos részletszabályokat a 2009. július 7-i Ministru kabineta noteikumi Nr. 733 „Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu un valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību profesionālo un amata pienākumu veikšanai, pastāvīgās uzturēšanās atļaujas saņemšanai un Eiropas Savienības pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai un valsts nodevu par valsts valodas prasmes pārbaudi” (a hivatalos nyelv ismeretének szintjéről, a szakmai tevékenységek végzéséhez vagy tisztségek betöltéséhez, az állandó tartózkodási engedély és a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező jogállás megszerzéséhez szükséges hivatalosnyelv-ismeretre irányuló vizsgaeljárásról, és a hivatalos nyelvre vonatkozó nyelvi kompetencia vizsga letételéhez fizetendő állami díjról szóló 733. sz. minisztertanácsi rendelet; *Latvijas Vēstnesis*, 2009., 110. sz.) rögzíti. E rendelet értelmében ahhoz, hogy valamely személy hivatkozhasson e nyelv B2 szintű ismeretére, az szükséges, hogy képes legyen beszélgetni a mindennapi és szakmai élethez kapcsolódó témákról.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

12 A KOB Lettországban letelepedett társaság, amely mezőgazdasági tevékenységet folytat. Igazgatótanácsa egyetlen személyből, nevezetesen VP-ből áll, aki német állampolgár, és egyedül jogosult e társaságot képviselni. Három másik, Lettországban bejegyzett és német állampolgárokhoz tartozó társaság rendelkezik részesedéssel a KOB-ban. A KOB tényleges tulajdonosai VP és ZT. Ez utóbbi szintén német állampolgár.

13 2018. január 10-én a KOB 8,10 hektár nagyságú mezőgazdasági földterületre vonatkozó adásvételi szerződést kötött, és kérte az illetékes nemzeti hatóságokat, hogy engedélyezzék e tulajdonszerzést. 2018. április 6-i határozatával Madona önkormányzatának közigazgatási fellebbviteli tanácsa megtagadta a tulajdonszerzés jóváhagyását.

14 Az e határozattal szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, az administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu namshoz (a körzeti közigazgatási bíróság Rigában eljáró kollégiuma, Lettország) benyújtott keresetének alátámasztására a KOB azt állítja, hogy a mezőgazdasági földterületek megszerzése jóváhagyásának feltételeit szabályozó lett szabályozás ellentétes az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmával és az EUMSZ 18., EUMSZ 49. és EUMSZ 63. cikkben, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 45. cikkében rögzített alapvető szabadságokkal.

15 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben rámutat, hogy a lett jog szerint a jogi személy szerezhet Lettországban fekvő mezőgazdasági földterületeket. Ha azonban valamely jogi személyt egy másik tagállam állampolgára képvisel vagy irányít, két feltételnek kell teljesülnie. Egyrészt a külföldi állampolgárnak uniós polgárként nyilvántartásba kell vetetnie magát Lettországban, ami magában

foglalja, hogy három hónapot meghaladóan kíván ott tartózkodni, másrészt pedig bizonyítania kell, hogy megfelel a lett nyelv ún. „B2” szintű ismeretének, amely ahhoz elegendő nyelvismeretnek felel meg, hogy szakmai kontextusban beszélgetést folytasson. Ugyanezek a feltételek alkalmazandók az Európai Gazdasági Térség (EGT) és a Svájci Államszövetség állampolgáraira is.

16 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy e szabályozásnak az uniós joggal való összeegyeztethetősége megkérdőjelezhető. Különösen a 2011. május 24-i Bizottság kontra Belgium ítélet (C-47/08, EU:C:2011:334) 80. pontjára hivatkozva emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 49. cikk nemzeti bánásmódot biztosít valamely tagállam minden állampolgárának, aki egy másik tagállamban önálló vállalkozói tevékenység gyakorlása céljából letelepszik, és megtilt minden, az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést. Ezenkívül a 2003. szeptember 23-i Ospelt és Schlössle Weissenberg ítéletében (C-452/01, EU:C:2003:493, 24. pont) a Bíróság kimondta, hogy bár az EUMSZ 345. cikk nem kérdőjelezi meg a tagállamok azon lehetőségét, hogy a mezőgazdasági földterületek megszerzését szabályozó különös intézkedéseket írjanak elő, az ilyen intézkedések nem esnek kívül az uniós jog szabályainak hatályán, különösen a hátrányos megkülönböztetés tilalmára, a letelepedés szabadságára és a tőke szabad mozgására vonatkozó szabályokén.

17 Egyébiránt a termőföld megvásárlásáról szóló bizottsági értelmező közleményből (HL 2017. C 350., 5. o.) kitűnik, hogy a mezőgazdasági földterületek megszerzéséhez, hasznosításához és elidegenítéséhez való jog a tőke szabad mozgására vonatkozó EUMSZ 63. cikk hatálya alá tartozik. A mezőgazdasági földterületek sajátos jellegére tekintettel azonban az Európai Bizottság elismerte a nemzeti hatóságok számára annak lehetőségét, hogy bizonyos korlátozásokat igazoljanak olyan célok alapján, mint a hagyományos gazdaság megőrzése, a vidéki lakosság fenntartása, az ingatlanpiaci nyomás elleni küzdelem, vagy a zöldterületek és a vidéki tájak fenntartása.

18 E körülmények között az administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (a körzeti közigazgatási bíróság Rigában eljáró kollégiuma) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e az uniós joggal, és különösen az EUMSZ 18., EUMSZ 49. és EUMSZ 63. cikkel az olyan tagállami szabályozás, amely a mezőgazdasági földterület tulajdonjogának megszerzéséhez megköveteli a jogi személyektől, hogy – amennyiben az a tag vagy tagok, aki vagy akik együttesen a társaság tőkéjének több mint felével és szavazati joggal rendelkeznek, illetve a társaság képviseletére jogosult személyek az Európai Unió valamely más tagállamának állampolgára(i) – benyújtsák az uniós polgárként történő bejelentkezéséről szóló igazolást és a hivatalos nyelv legalább B2-es szintnek megfelelő ismeretét igazoló okiratot?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

19 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 18., EUMSZ 49. és EUMSZ 63. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az olyan jogi személynek az e tagállam területén található mezőgazdasági földterület megszerzéséhez való jogát, amelynek a tagja vagy az együttesen a szavazati jogok több mint felét képviselő tagjai, illetve amelynek a képviseletére jogosult személyek más tagállamok állampolgárai, annak rendeli alá, hogy e tagok és képviselők egyrészt az említett tagállam lakosaként való nyilvántartásba vételükről igazolást, és másrészt olyan okiratot nyújtsanak be, amely igazolja, hogy ugyanezen tagállam hivatalos nyelvét ismerik annyira, hogy legalább képesek legyenek a mindennapi és a szakmai élet témáiban beszélgetést folytatni.

20 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy bár az EUMSZ 345. cikk, amelyre a kérdést előterjesztő bíróság hivatkozott, megfogalmazza a szerződések semlegességének elvét a tagállamokban fennálló tulajdoni rend tekintetében, nem vonja ki a tagállamokban fennálló tulajdoni rendeket az EUM-Szerződés alapvető szabályai alól. Így, bár az említett rendelkezés nem kérdőjelezi meg a tagállamok azon

lehetőségét, hogy a földszerzésre vonatkozó szabályozást vezessenek be a mező- és erdőgazdasági földterületekkel kapcsolatos ügyletekre vonatkozó sajátos intézkedések előírásával, az ilyen szabályozás ettől még nem mentesül többek között a hátrányos megkülönböztetés tilalma alól, sem a letelepedési szabadságra és a tőke szabad mozgására vonatkozó szabályok alól (lásd ebben az értelemben: 2018. március 6-i SEGRO és Horváth ítélet, C-52/16 és C-113/16, EU:C:2018:157, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Egyébiránt az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés az EUM-Szerződésnek a letelepedés szabadságára és a tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseire hivatkozik.

22 Ami az alapvető szabadságokat illeti, a Bíróság megállapította, hogy amennyiben valamely nemzeti intézkedés egyidejűleg több alapvető szabadsághoz is kapcsolódik, a Bíróság azt főszabály szerint csupán az egyik szabadságra tekintettel vizsgálja meg, ha kiderül, hogy az adott ügy körülményei között a többi szabadság az elsőhöz képest teljesen másodlagos, és ahhoz kapcsolódhat (2017. június 8-i Van der Weegen és társai ítélet, C-580/15, EU:C:2017:429, 25. pont).

23 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ennek keretében a szóban forgó szabályozás célját kell figyelembe venni (lásd ebben az értelemben: 2014. március 13-i Bouanich ítélet, C-375/12, EU:C:2014:138, 27. pont; 2020. március 3-i Tesco-Global Áruházak ítélet, C-323/18, EU:C:2020:140, 50. és 51. pont).

24 A jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a KOB mezőgazdasági földterületeket kíván megszerezni Lettországban azok hasznosítása céljából. E határozatból az is kitűnik, hogy az alapügyben érintett nemzeti szabályozás nemcsak a Lettországban fekvő mezőgazdasági földterületek megszerzésére vonatkozik, hanem azok folyamatos mezőgazdasági célú hasznosítását is biztosítani kívánja.

25 Így e szabályozás célja nem teszi lehetővé annak meghatározását, hogy az döntő jelleggel az EUMSZ 49. cikk vagy az EUMSZ 63. cikk hatálya alá tartozik-e. Ilyen körülmények között a Bíróság az adott ügy ténybeli elemeit veszi figyelembe annak meghatározása céljából, hogy az alapügyben felmerült helyzet az említett egyik vagy másik rendelkezés hatálya alá tartozik-e (lásd analógia útján: 2014. március 13-i Bouanich ítélet, C-375/12, EU:C:2014:138, 30. pont).

26 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból és a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy az alapügy tényállását az jellemzi, hogy valamely gazdasági társaság nem szerezhet mezőgazdasági földterületet Lettországban mezőgazdasági tevékenysége végzése céljából, amíg képviselője és tagjai nem bizonyítják, hogy lakóhelyük ebben a tagállamban van, és a lett nyelv bizonyos szintű ismeretével rendelkeznek.

27 Meg kell állapítani, hogy az ilyen helyzet, ellentétben másokkal, amelyekben a Bíróság megállapíthatta a tőke szabad mozgásának döntő mértékű érintettségét (lásd különösen: 2018. március 6-i SEGRO és Horváth ítélet, C-52/16 és C-113/16, EU:C:2018:157, 58. és 59. pont), elsősorban a letelepedés szabadságának hatálya alá tartozik.

28 Következésképpen, és a Bíróságnak a jelen ítélet 22. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatával összhangban meg kell állapítani, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabályt kizárólag ez utóbbi szabadságra tekintettel kell vizsgálni.

29 Ezenfelül, mivel az EUMSZ 49. cikk a hátrányos megkülönböztetés különös szabályát tartalmazza, az EUMSZ 18. cikk, amelyre szintén hivatkozott a kérdést előterjesztő bíróság, nem alkalmazandó (lásd analógia útján: 2015. október 29-i Nagy ítélet, C-583/14, EU:C:2015:737, 24. pont).

30 Másrészről emlékeztetni kell arra, hogy az uniós szinten kimerítő harmonizáció tárgyát képező területen tett bármely nemzeti intézkedést e harmonizációs intézkedés rendelkezései, nem pedig az elsődleges jog alapján kell megítélni (lásd ebben az értelemben: 2008. december 16-i Gysbrechts és Santurel Inter ítélet, C-205/07, EU:C:2008:730, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2006/123 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében azon általános rendelkezéseket állapítja meg, amelyek elősegítik a szolgáltatók letelepedési szabadsága gyakorlásának megkönnyítését. Ezen irányelv III. fejezete, amely a 9–15. cikkét foglalja magában, a szolgáltatók letelepedési szabadságát szabályozza.

32 A 2006/123 irányelv 9–13. cikke követelményeket szab a tagállamok számára, amelyeknek meg kell felelniük a nemzeti szabályozásaiknak, amennyiben a szolgáltatási tevékenységet engedély megszerzéséhez kötik. Ahhoz hasonlóan, ami már ezen irányelv 14. cikkét illetően megállapításra került, amely cikk a letelepedés szabadsága gyakorlásának keretében „tiltott” követelmények felsorolását tartalmazza, a jelen ügyben is meg kell állapítani, hogy ugyanezen irányelv 9–13. cikke az irányelv hatálya alá tartozó szolgáltatások vonatkozásában teljes harmonizációt valósít meg (lásd ebben az értelemben: 2016. július 14-i Promoimpresa és társai ítélet, C-458/14 és C-67/15, EU:C:2016:558, 60. és 61. pont).

33 Következésképpen, mivel – amint az a jelen ítélet 27. pontjából kitűnik – az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás érintheti a letelepedés szabadságát, azt a 2006/123 irányelv III. fejezetének rendelkezései alapján kell megvizsgálni.

34 Amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás Lettországban a mezőgazdasági földterületek jogi személy általi megszerzéséhez előzetes engedélyezési eljárást vezet be, és ennek keretében az engedélyt bizonyos feltételektől, így többek között annak írásbeli igazolásától teszi függővé, hogy a szóban forgó területeket folyamatosan mezőgazdasági célra fogják használni.

35 Az ilyen eljárás a 2006/123 irányelv 4. cikkének 6. pontja értelmében vett „engedélyezési rendszernek”, vagyis olyan eljárásnak minősülhet, amely alapján a szolgáltatónak vagy a szolgáltatás igénybevevőjének ténylegesen lépéseket kell tennie azért, hogy az illetékes hatóságtól a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságra vagy annak gyakorlására vonatkozóan formális vagy közvetett határozatot szerezzen.

36 A 2006/123 irányelv 9. cikkének (1) bekezdése bizonyos feltételekhez köti a tagállamok azon lehetőségét, hogy engedélyezési rendszert írjanak elő. Az ilyen szabályozás különösen nem lehet hátrányosan megkülönböztető a szolgáltatóval szemben. Ezen irányelv 10. cikke (2) bekezdésének a) pontja azt is megköveteli, hogy az engedélyezési kritériumok ne legyenek hátrányosan megkülönböztetők.

37 Egyébiránt ugyanezen irányelv 14. cikke előírja, hogy a tagállamok területükön a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot vagy annak gyakorlását nem köthetik az e cikkben felsorolt követelmények teljesítésétől. E cikk 1. pontja szerint különösen tilos a közvetlenül vagy közvetve az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés, valamint az a követelmény, hogy a szolgáltató tőkéjében részesedéssel rendelkező személyek vagy a szolgáltató ügyvezető vagy felügyeleti szerveinek tagjai az érintett tagállam területén lakóhellyel rendelkezzenek.

38 E tekintetben a Bíróság kimondta, hogy mind a 2006/123 irányelv 14. cikkéből, mind ezen irányelv általános rendszeréből kitűnik, hogy az e cikkben felsorolt követelmények nem igazolhatók (2015. június 16-i Rina Services és társai ítélet, C-593/13, EU:C:2015:399, 28–35. pont; 2016. február 23-i Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-179/14, EU:C:2016:108, 45. pont).

39 Ami a jelen ügyet illeti, meg kell állapítani, hogy abban az esetben, ha valamely, Lettországban mezőgazdasági földterületet megszerezni kívánó jogi személyt más tagállamok állampolgárai ellenőriznek vagy képviselnek, az alapügyben szóban forgó szabályozás különös feltételeket ír elő, nevezetesen azt a kötelezettséget, hogy e személyek Lettországban lakóhellyel rendelkezőként nyilvántartásba vetessék magukat, és bizonyítsák e tagállam hivatalos nyelvének legalább B2 szintű ismeretét, amely megköveteli, hogy képesek legyenek a mindennapi és a szakmai élet témáiról beszélgetést folytatni e tagállam hivatalos nyelvén.

40 Mivel e különös feltételek nem alkalmazandók a lett állampolgárokra, meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás az állampolgárságon alapuló közvetlen hátrányos megkülönböztetést jelent.

41 Ebből következik, hogy az ilyen szabályozás ellentétes a 2006/123 irányelv 9., 10. és 14. cikkével.

42 Következésképpen már nem kell megvizsgálni azt a kérdést, hogy az EUMSZ 63. cikkel is ellentétes-e az olyan szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van.

43 A fenti megállapítások összességére tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/123 irányelv 9., 10. és 14. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az olyan jogi személynek az e tagállam területén található mezőgazdasági földterület megszerzéséhez való jogát, amelynek a tagja vagy az együttesen a szavazati jogok több mint felét képviselő tagjai, illetve amelynek a képviseletére jogosult személyek más tagállamok állampolgárai, annak rendeli alá, hogy e tagok és képviselők egyrészt az említett tagállam lakosaként való nyilvántartásba vételükről igazolást, és másrészt olyan okiratot nyújtsanak be, amely igazolja, hogy ugyanezen tagállam hivatalos nyelvét ismerik annyira, hogy legalább képesek legyenek a mindennapi és a szakmai élet témáiban beszélgetést folytatni.

A költségekről

44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 9., 10. és 14. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az olyan jogi személynek az e tagállam területén található mezőgazdasági földterület megszerzéséhez való jogát, amelynek a tagja vagy az együttesen a szavazati jogok több mint felét képviselő tagjai, illetve amelynek a képviseletére jogosult személyek más tagállamok állampolgárai, annak rendeli alá, hogy e tagok és képviselők egyrészt az említett tagállam lakosaként való nyilvántartásba vételükről igazolást, és másrészt olyan okiratot nyújtsanak be, amely igazolja, hogy ugyanezen tagállam hivatalos nyelvét ismerik annyira, hogy legalább képesek legyenek a mindennapi és a szakmai élet témáiban beszélgetést folytatni.

Aláírások